

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 32. Persecutio in Cappadocia sub Demosthene.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. rum præjudicium contra fidei Catholice
 A. C. 376. Defensores, quales S. Meletius, & S. Eusebius erant, multum res hæreticorum promoveret. Ignorantia, cujus eos accusat, non est alia, quam ignorantia facti, nempe eorum, quæ in Oriente agebantur. Quod asperius in Papam invehatur, id solam tangit S. Damasi Personam, a cujus consortio ob locorum distantiam semper fuerat remotissimus, Auctoritatem vero S. Sedis, & necessitatem ad eam recurrenti in suis ad S. Athanasium, & Occidentales epistolis satis agnoscit. (*)

Sup. XVI.
 §. 19. XV.
 I. I.

§. XXXII.

Persecutio in Cappadocia sub Demosthene.

Ep. 10. p. 794. Ep. 264. p. 2036. In eadem ad S. Eusebium Samosatenum epistola S. Basilii queritur, quod Episcopi, tanta Dignitate indigni, ab Ariarum factione constituentur, cujus rei origo altius repetenda. Demosthenes Præfecti Prætorio Vicarius hæreticos defendebat. Erat quidem Christianus, sed tam Doctrina, quam Disciplina parum tinctus; in omnibus Ecclesiæ causis summa potestate volebat pronuntiare.

(*) Ex hac sola Fleurii Reflexione Anonymus II. & P. Balduinus dicentes, Fleurium Auctoritatem S. Pontificis velle deprimere, abundantissime refutantur.

Conciliabulum Hæreticorum summa hie- Sæculum IV.
 me Ancyram, Galatiæ Metropolim, con- A. C. 376.
 gregari iussit. Ibi Hypsius Successor Ep. 10. p.
 Athanasii depositus est, & in ejus locum 794. ep. 73.
 suffectus Ecdicius, qui statim communio- p. 870. ep.
 nem Basilidis, Episcopi Gangrensis in 72. p. 867.
 Paphlagonia, aperti Ariani, amplexus est. ep. 264.
 Demosthenes deinde S. Gregorium Nys-
 senum, S. Basilii fratrem, persecutus est,
 iussitque, ut sibi captivus adduceretur;
 id jubendi prætextus fuit, quod pecunias
 Ecclesiæ suæ dissipasse accusaretur; ve-
 rum ipse demonstrabat, in quos usus Præ-
 decessor suus has pecunias expendisset,
 & Episcopi illius Provinciæ testabantur,
 arario Ecclesiæ præfectos ad rationem
 reddendam esse paratos. S. Gregorius Ap. Basil.
 Nyssenus comprehensus non fuit, sed ep. 385.
 Provincia excessit; in ejus locum suffe-
 cerunt miserum mancipium, cujus Do-
 ctrina non minus erat corrupta, quam
 eorum, qui ordinarunt. S. Gregorius
 Nazianzenus ex suo secessu Seleuciensi Greg. ep.
 plures ad S. Gregorium Nyssenum dedit 142. 34. 35.
 epistolas, quibus eum in persecutione 36.
 consolabatur; nec ullo vitæ ejus tempo-
 re clarius apparuit, quantum ab Ecclesiis
 Gregorii Nysseni prudentia, & Charitas
 suspiceretur, quippe a vicinis Ecclesiis
 vocabatur, ut dissidentes componeret,
 & quæ in futurum observanda essent,
 statueret.

- Sæculum IV.** Demosthenes post hæc Cæsaream venit, ubi omnes Clericos, non obstantibus eorum Privilegiis, oneribus publicis subjecit. Inde Sebasten profectus, eos, qui de S. Basili Communione erant, iisdem oneribus pressit. Magna crudelitate in hos Clericos actum. Unus eorum, Asclepius nomine, tam dire verberatus, ut animam reddiderit. Demosthenes deinde Concilium Episcoporum Arianorum ex Galatia, & Ponto Nyssam convocavit; Nyssa Sebasten transierunt, ut Eustathio jungerentur, qui eos Legatione solemnem invitaverat, & advenientibus, maximos, quos potuit, honores exhibuit. Ibi conventus celebrarunt, concionati sunt, S. Sacrificium obtulerunt, & Eucharistiam distribuerunt; nihilominus, quamvis Eustathius omnia signa daret, quod eorum esset Communionis, obtinere non potuit, ut eum velut Episcopum haberent, quia a factionis Ducibus in Concilio Constantinopolitano anno 360. fuerat depositus. Ecclesiam quoque oppidi, quod dicebatur Doares in Cappadocia, Demosthenes curavit, licentia facta Arianis, ut ibi Episcopum ponerent servum fugitivum; facti hujus pulcherrimi Dux famina, nullius Religionis, fuit.
- Sæculum IV.** Interim Theodoto Episcopo Nicopolitano fati functo, Demosthenes hujus Ecclesie Clericis persuadere conatus fuerat,
- A. C. 376.*
- Ep. 264. p. 1037.*
- Ep. 405. ad Amphil.*
- Ep. 264.*
- Ep. 85. ad Patroph. ep. 72. ad Evæf.*
- Epist. 82. p. 913.*
- Epist. 10. p. 795.*
- Ep. 395. ad Amphil.*
- Ep. 264. p. 1037.*

rat, ut eum reciperent Episcopum, quem ^{Sæculum IV.} Eustathius dedisset; id vero facere ipsi ^{A. C. 376.} fortiter recusarunt. Episcopi Ariani, quos Nyssæ congregaverat, adjutore Eustathio fidem Catholicam Nicopoli evertere moliti sunt, sed frustra. Majori successu laboravit impia eorum industria in ^{Ep. 10. p. 795.} pervertendo Frontone, illius urbis Presbytero, cujus puram fidem, & piissimos mores hæcenus omnes laudaverant; tunc vero veritatem, quam antea defenderat, prodidit, & ad Arianos defecit; eo ipsum Episcopatus Nicopolitani obtinendi ambitio impulit; vix autem obtinuerat, bonorum omnium horror in Provincia Armeniæ factus est, & probrosi casus fama in adjacentes quoque Provincias delata. Populus Nicopolitanus perfidum transfugam averfatus, in apricis campis conventus egit, uno non pluribus, vel etiam altero Clerico Frontonem ad Ecclesiam euntem sequentibus. Ut populum retineret, promisit, se a fide Catholica non discessurum. Non nulli cœperunt deliberare, an crederent, alii rem ad S. Basilium perscripserunt. Is respondens per epistolam hortabatur, ut hæc persecutionis initia fortiter tolerarent, seque Confessorum, & Martyrum posteros esse meminert. Præprimis monet, ne Frontonis verbis fidant, & declarat, nec ipsum ^{Epist. 192. p. 976.} pro Episcopo, nec eos, quos ordinavit,

Kk 5

pro

Sæculum IV. A. C. 376. pro Clericis haberi posse. Primus persequentium ardor deinde in furorem versus est. Dispersus populus Catholicus Clerici in fugam acti, direptæ ædes, urbs in solitudinem mutata, agri vastati, multi injurias, & verbera passi. S. Basilius jam Magistratibus præsentibus, jam amicis, quos in aula habebat, scribebat, ut tantis malis, quantum posset, remedium ferret.

Ep. 190.

§. XXXIII.

Translatio Euphronii Colonienfis.

Sup. XVI. Cum Pemenius Episcopus Sataliensis venisset Nicopolim, Ecclesiam afflictam solaturus, promptius malo remedium nullum fore censuit, quam si urbi Episcopus Catholicus daretur, suavitque, ut

S. 45.

Ep. 193.

Euphronius, in ipsa urbe Nicopoli natus, & tunc Colonia, extrema Armeniæ urbe, Episcopus, huc transferretur. Hanc translationem, quamvis Canonibus esset contraria, omnes Episcopi, & Magistratus Nicopolitani probarunt; ut res celeriter perficeretur, curavit Pemenius, ne Arianis tempus daretur optimum consilium intervertendi. Hæc S. Basilius quoque suo suffragio confirmavit, & ad Clericos Nicopolis scripsit hunc in modum: *quomodo viri Sancti quidquam agunt, nullo affectu humano ducti, nec propriam utilitatem quærentes, sed solum Dei beneplacitum,*

id. ep. 293.